अथ वपाया याज्यामाह। "यो अग्नीषोमा हविषा सपर्य्यात्। देवद्रीचा मनसा यो घृतेन। तस्य व्रतꣳ रक्षतं पातमꣳहसः [९]। विशे जनाय महि शर्म्म यच्छतं" इति। हे 'अग्नीषोमौ', 'यः' यजमानः, 'हविषा' पशुरूपेण, 'सपर्य्यात्' परिचरति। 'यः', च 'देवद्रीचा' देवान् प्राप्नुवता, 'मनसा' मननीयेन, 'घृतेन', परिचरति। 'तस्य' यजमानस्य, 'व्रतं' इदं कर्म्म, विघ्नेभ्यो 'रक्षतं'। तं च यजमानं 'अꣳहसः' पापात्, 'पातं' रक्षतं। 'विशे' प्रजायुक्ताय यजमानाय, 'जनाय' मनुष्याय यजमानाय, 'महि शर्म' महत् सुखं, 'यच्छतं'॥

अथ पुरोडाशस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "अग्नीषोमा य आहुतिं। यो वां दाशाद्धविष्कृतिं। स प्रजया सुवीर्य्यं। विश्वमायुर्व्यश्नवत्" इति। हे 'अग्नीषोमौ', 'यः' अयं यजमानः, 'आहुतिं', 'दाशात्' दद्यात्। तदेव पुनर्वाक्यान्तरेण स्पष्टीक्रियते, 'यः' यजमानः, 'वां' युवाभ्यां, 'हविष्कृतिं' हविर्योग्येन संस्कारेण संस्कृताम्, आहुतिं 'दाशात्' दद्यात्, मन्त्रेण क्रियया च अविकलं यथा भवति तथानुतिष्ठेदित्यर्थः। 'सः' यजमानः, 'प्रजया' पुत्रपौत्रादिरूपया सह, 'सुवीर्य्यं' शोभनसामर्थ्ययुक्तं, 'विश्वमायुः' शतसंवत्सरपर्य्यन्तमायुः, 'व्यश्नवत्' विशेषेण प्राप्नोति॥

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह। "अग्नीषोमा चेति तद्वीर्य्यं वां। यदमुष्णीतमवसं पणिङ्गोः। अवातिरतं प्रथयस्य शेषः।